

Σπατάλη δυνάμεων σε τέτοιου είδους ρεπερτοριακές επιλογές

> «Μύγα Τσε Τσε» των Ρέππα - Παπαθανασίου από το Σατιρικό Θέατρο

ΤΗΣ ΝΟΝΑΣ ΜΟΛΕΣΚΗ

Κάθε έργο τέχνης παράλληλα με πολλές άλλες του λειτουργίες επιτελεί μια επικοινωνιακή πράξη. Κάθε αποστολή καλλιτεχνικού μηνύματος συνοδεύεται από την ελπίδα ευνοϊκής αποδοχής του από το δέκτη. Όταν το μήνυμα πηγάζει από το ανεππρέαστο από εξωγενείς παράγοντες αισθητικό κρέντο του καλλιτέχνη ή της καλλιτεχνικής ομάδας, η επικοινωνιακή πράξη σαφώς περιέχει κινδύνους, καθώς ο δημιουργός δεν επιχειρεί κάποια έρευνα «αγοράς» που να βολιδοσκοπεί κατά πόσο οι «καταναλωτές» τέχνης, το κοινό, δηλαδή, είναι έτοιμο να αποδεχτεί το συγκεκριμένο μήνυμα. Πείραμα όμως αποτελεί και η αποστολή από τον καλλιτέχνη-πομπό ενός έργου-μηνύματος που συνιστά παρέκκλιση από τη δική του αισθητική ή/και ιδεολογία και είναι συνειδητά προσαρμοσμένο στα γούστα του μαζικού παραλήπτη. Το μόνο σίγουρο σε τέτοιου είδους εγχείρημα είναι η προσωρινή (ουδέν μονιμότερο...) εγκατάλειψη της δημιουργικής ελευθερίας κάτω από την πίεση των εξωγενών παραγόντων.

Ας μεταφερθούμε στο κυπριακό θεατρικό έδαφος. Σχεδόν όλοι οι κυπριακοί θίασοι συχνά αναγκάζονται να κάνουν ρεπερτοριακές επιλογές που στόχο έχουν την προσέλκυση μεγαλύτερου αριθμού θεατών. Ο οικονομικός παράγοντας (κανείς δεν μπορεί να επιβιώσει χωρίς εισπράξεις) και ο ψυχολογικός παράγοντας (κανείς δε θέλει να παίζει μπροστά σε άδεια καθίσματα) καθορίζουν τον βαθμό παρέκκλισης από τις αρχικές, φυσιολογικές, ελεύθερες καλλιτεχνικές πορείες. Εξάιρεση δεν αποτελεί ούτε ο ΘΟΚ, καθώς οι επιλογές τύπου «Μια Ιταλίδα στην Κυψέλη» άλλο σκοπό δεν είχαν από την προσπάθεια να συναντήσουν πιο «λαϊκά» γούστα και συνεπώς πιο μεγάλο αριθμό εισιτηρίων. Σε πολύ πιο δύσκολη θέση βρίσκονται τα επικορηγούμενα θεατρικά σχήματα που συχνά έχουν τη Δεύτερη (τη Μικρή, την Πειραματική, κ.τ.λ.) τους Σκηνή για σωτηρία της καλλιτεχνικής τους ψυχής, ενώ στην Κύρια Σκηνή βάζουν όλο και μεγαλύτερες ποσότητες νε-

Σκηνοθεσία: Δέσποινα Μπεμπεδέλη. Σκηνικά-κοστούμια: Χάρης Καυκαρίδης. Μουσική επιμέλεια-χορογραφίες: Μαριάννα Καυκαρίδου. Επιμέλεια φωτισμού: Άγγελος Πέτκοφ. Παίζουν: Μαρία Χριστοδούλου, Μαριάννα Καυκαρίδου, Μιχάλης Κορναράκης, Στέλλα Φιλιππίδου, Βασίλης Μιχαήλ, Φώτης Αποστολίδης, Θωμάς Νικοδήμου, Πόπη Αβραάμ, Ιωάννα Λαμπροπούλου.

ρού στο κρασί τους. Δε θέλω να συζητήσω αν ο σκοπός της επιβίωσης αγιάζει αυτά τα μέσα, απλώς αναρωτιέμαι αν αυτά τα μέσα εξυπηρετούν τον σκοπό της επιβίωσης.

Δεν ξέρω αν η παραγωγή του Σατιρικού Θεάτρου «Μύγα Τσε Τσε» θα φέρει τους αναμενόμενους αριθμούς. Όταν πριν από μερικά χρόνια στα πλαίσια ενός από τους «Μήνες Ελληνικού Θεάτρου» το έργο των Ρέππα-Παπαθανασίου ήρθε από την Αθήνα, τα γνωστά τηλεοπτικά ονόματα στο θίασο δεν μπορούσε να σκεπάσουν την σημαντικότητα του κειμένου. Η «Μύγα Τσε Τσε» αποτελεί διασκευή της φαρσοκωμωδίας των

Cooney και Chapman. Το trechalpτό και οι παρεξηγήσεις μεταφέρονται στο ελληνικό έδαφος και προσπαθούν να δανειστούν κάποια γοητεία από την ατμόσφαιρα του παλιού ελληνικού κινηματογράφου. Το πάντρεμα είναι τεχνητό, και η εκμετάλλευση της νοσταλγικής συμπάθειας του κοινού προς τα γνήσια προϊόντα της εποχής της κινηματογραφικής αθωότητας είναι προφανής.

Είναι κρίμα ότι τό Σατιρικό επενδύει δυνάμεις σ' αυτό το έργο. Οι δυνάμεις που διαθέτει αυτή τη στιγμή ο θίασος αρκούν για τολμηρές ή ασφαλείς, κωμικές ή δραματικές, λαϊκές ή πειραμα-

τικές, κλασικές ή σύγχρονες παραστάσεις. Στο Σατιρικό παίζουν και σκηνοθετούν η Δέσποινα Μπεμπεδέλη και ο Στέλιος Καυκαρίδης, η Πόπη Αβραάμ, η Μαριάννα Καυκαρίδου, ο Βασίλης Μιχαήλ. Η Δραματική Σχολή αποτελεί δεξαμενή για πολυπρόσωπες παραγωγές. Νέοι αξιόλογοι ηθοποιοί έκαναν αρκετές πετυχημένες εμφανίσεις στη σκηνή του θεάτρου, όπως η Ξένια Μιχαήλ και η Στέλλα Φιλιππίδου. Η «εγχώρια» σκηνογραφική ομάδα είναι επίσης δυνατή. Προς τι, λοιπόν, η σπατάλη αυτών των δυνάμεων σε τέτοιες ρεπερτοριακές επιλογές; Επειδή και σε μια καλά οργανωμένη από τη Δέσποινα Μπεμπεδέλη παράσταση, μέσα στα καλαίσθητα σκηνικά του Χάρη Καυκαρίδη ένα τέτοιο κείμενο δε φέρνει την ποθητή ευθυμία και ανεμελιά που να μεταδίδονται από στόμα σε στόμα και να φέρνουν πολύ κόσμο. Επαναλαμβάνω, φταίει η απομίμηση του στυλ, η προσποιητή αφέλεια, οι τύποι που δεν πηγάζουν από το χιούμορ του κειμένου, αλλά μεταπηδούν στη σκηνή από παλιές ταινίες, και επομένως δεν απαιτούν τόσο υποκριτική, παρά τη μιμητική τέχνη από τους ηθοποιούς.